

[Glistrup.]

have hørt hr. Ømanns tale i dag, at den eneste praktisk mulige måde at gøre det på simpelt hen er at lave en beløbsafgrænsning, det dér med at sondre mellem privat og forretningsmæssig gæld er simpelt hen noget, der ikke kan lade sig gøre i praksis. Derfor må man på dette eneste væsentlige forskelspunkt mellem lovforslag nr. 49 og lovforslag nr. 82 foretrække den løsning, der er foreslået i lovforslag nr. 49. Tak, hr. Ømann, for, at vi for en gangs skyld har fået hjælp med hensyn til argumentation for det ene eller andet forslag. Det kriterium, som ministeren selv bruger i sin lovtekst, om, at det skal være gæld, der har tilknytning til erhvervsmæssig virksomhed, er jo aldeles håbløst at benytte i praksis, fordi vi jo alle sammen ved, at tingene flyder sammen, og at der kan føres lange og indviklede højesteretssager frem og tilbage om, hvorvidt en gæld har mest erhvervsmæssig eller mest privat tilknytning, og hvad den skal ind under, vi skaber simpelt hen en omfattende praksis, som kræver alt for megen spild af administrative ressourcer, og er der virkelig en mand, der lider et tab på 100.000 kr. eller 50.000 kr. vedrørende noget, der er rent privat — han har kautioneret for sin fætter i Alaska, eller hvad han nu har gjort — ja, så er der den samme skatteevneforringelse for ham, som hvis det er en forretningsmand, der har købt nogle rejser i Alaska, hvorefter valutakurserne i mellemtiden er svinget. Derfor er forholdet det, at det ikke er noget velgennemtænkt kriterium, hverken teknisk eller materielt retfærdigt, ministeren bruger.

De andre tre forskelle vedrører som sagt bare overgangsbestemmelserne. Hr. Arne Bjerregaard ville jo gerne have, at vi lod denne lov træde i kraft sådan nogenlunde ved vedtagelsen eller måske endda lidt før, men jeg tror, det er ret vigtigt, at man af hensyn til skattekontrollen siger, at det skal være ved et skatteindkomstårs begyndelse, og det rammer ministeren selvfølgelig også i langt de fleste tilfælde rigtigt ved at sige 1. januar 1976, men for folk med skævt regnskabsår mener jeg faktisk, at vores kriterium i § 3, 1. punktum, er administrativt teknisk bedre af hensyn til ligningskontrollen.

Med hensyn til de kreditter, som er etableret før ikrafttrædelsen, men hvor tabet først konstateres på et senere tidspunkt, si-

ger fremskridtspartiet, at alt skal med efter konstateringstidspunktet, mens man fra regeringens side vil lave en undtagelse fra dette hovedprincip, som vi er enige i, ved at sige, at for visse ting, som man forsøger at afgrænse i sit forslags § 2, stk. 2, skal ikke gælde reglen om, at tabet er fradragsberettiget, når optagelsen er sket før ikrafttrædelsesdagen.

Også på det punkt tror jeg at regeringen har haft en noget mindre heldig hånd, for der kan virkelig komme mange afgrænsningssituationer om, hvilken del af et firmas tab der nu skal ind under § 2, stk. 2, og hvilken del der skal ind under lovens hovedregel i § 2, stk. 3. Jeg tror, det er bedre at følge fremskridtspartiets forslag.

Medens fremskridtspartiets forslag på dette punkt er lidt mere liberalt end regeringens, er regeringen omvendt noget mere liberal med hensyn til de tilfælde, hvor vi er enige om, at uanset stiftelsen før ikrafttrædelsen skal man regne med tabet, idet regeringen siger, man skal gå tilbage til det tidspunkt, hvor lånet blev optaget, hvor fordringen blev stiftet. Men det er skam svært, når vi skal tilbage på den måde til en fortidsperiode, hvor der ikke var fradragsret, for ofte er der jo tale om et løbende kreditt mellemværende mellem en leverandør i udlandet og det danske firma, at finde frem til, om det, når tabet lides engang i september 1977, eller hvornår det sker, er opstået i november 1975 eller i august 1971. Det kan godt give en hel del tekniske vanskeligheder, og derfor foretrækker fremskridtspartiet også på dette fjerde punkt sit eget forslag som værende bedre end ministerens, hvor man altså tager sit udgangspunkt pr. lovens ikrafttræden.

Men disse fire småforskelle på forslagene skal selvfølgelig ikke fordunkle, at regeringens forslag for 96 pct.s vedkommende tilgodeser det rigtige formål, og det gælder derfor om hurtigst muligt at få en løsning på det. De fire spørgsmål er jo heller ikke indbyrdes sammenhængende, men kan i afslappet atmosfære diskuteres hver for sig, hvor man ved hvert enkelt finder frem til, hvad der nu kan dannes et flertal for, hvorefter man kan gennemføre det som ændringsforslag til det ene eller til det andet. Hovedsagen er, at vi ikke nu på ny rejser på ferie og har denne torden i syd hen over det dan-